

βρυν-ἀναβρυτάρι, ἀναπάνιμο-ἀναπανιμάρι, ἀνοίγω-ἀνοιγάρι, ἀποκνός-ἀποκντάρι, ἀποξύνω-ἀποξυστάρι, ἀρμέγω-ἀρμεγάρι, ἀρπάχτης-ἀρπαχτάρι, κρεμαστός-κρεμαστάρι κττ. 2) Ἐξ οὗσ. καὶ ἐπιθ. καὶ ρημάτων δηλοῦντα οἶον: ἀποδκενῇ-ἀποδκενᾶρι, ἀποσιάτης-ἀποσιατάρι, γεμᾶτος-γεματάρι, θροσῇ-θροσάρι, κεφαλῇ-κεφαλάρι, μακρύνω-μακρυνάρι, βαλύνω-βαλανάρι. 3) Ἐξ ἀριθμητικῶν δηλοῦντα ποσόν, οἶον: δέκα-δεκάρι, εἴκοσι-εἰκοσάρι, πενήντα-πενηντάρι κττ. 4) Ἐκ ρημάτων ἢ ρηματικῶν οὐσιαστικῶν δηλοῦντα οἶον: ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας, οἶον: ἀπόλνσι-ἀπολνσάρι, ἀπομένω-ἀπομεινάρι, ἀποστροφῇ ἢ ἀποστρέφω-ἀποστροφάρι, ἀπογεννῶ-ἀπογεννάρι κττ.

ἀρι μόν. Θήρ. Σῦρ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ οὗσ. ἄρα (II).

Ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὴν φρ. ἀρι μανρι δηλοῦσαν πλήρη ἀδιαφορίαν δι' ὅ,τι μέλλει νὰ συμβῇ: Ἐγὼ θὰ τὸν δειρῶ καὶ ἀρι μανρι Σῦρ. Ἐγὼ θὰ φέγω καὶ ἀρι μανρι αὐτόθ. (Τὸ μανρι ἐκ τοῦ μαῦρος-μαῦρα ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ ἀρι, δι' ὃ πβ. τὴν φρ. αὔρα-μαῦρα ἐν λ. ἄρα (II)).

-αριᾶ κατάλ. παραγωγικὴ κοιν.

Ἐξ οὐσιαστικῶν ληγόντων εἰς -ιά, ἐσχηματισμένων δὲ ἐξ οὐσιαστικῶν εἰς -άρι, οἶον: καλαμάρι-καλαμαριά, μαστάρι-μασταριά, φεγγάρι-φεγγαριά κττ., ἀπεσπᾶσθη ὁλόκληρον τὸ -αριᾶ ὡς παραγωγικὴ κατάλ.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται οὐσιαστικὰ ἐξ οὐσιαστικῶν δηλοῦντα 1) Ὅ,τι καὶ τὸ πρωτότυπον, οἶον: ζυγός-ζυγαριά κττ. 2) Συνθετώτερον τι καὶ περιεκτικώτερον, οἶον: κλειδί-κλειδαριά, σκῶτι-σκωταριά κοιν. μουστακαριά (μεγάλη μουστάκα), κολαριά (μέγας κόλος) Ἡπ. (Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 11).

-αρία κατάλ. παραγωγικὴ κοιν. -αριᾶ πολλαχ.

Ἐξ οὐσιαστικῶν ληγόντων εἰς -ία, ἐσχηματισμένων δὲ ἐξ οὐσιαστικῶν καὶ ἐπιθέτων εἰς -αρος, οἶον: ἀδέκαρος-ἀδεκαρία, ἀπένταρος-ἀπενταρία, φαντάρος-φανταρία κττ., ἀπεσπᾶσθη τὸ -αρία ὡς κατάλ. Τὸ ἀσυνίζητον μαρτυρεῖ τὴν Ἐνετικὴν προέλευσιν αὐτῆς.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται οὐσιαστικὰ ἐξ οὗσ. δηλοῦντα 1) Πλήθος, οἶον: μαθητής-μαθηταρία, μόντης-μορταρία καὶ μορταριά, σελέμης-σελεμαρία καὶ σελεμαριά, τζάμι-τζαμαρία, φοιτητής-φοιτηταρία καὶ φοιτηταριά κττ. 2) Τὴν ἀφηρημένην σημ. τοῦ πρωτότυπου, οἶον: ἀβέρτος-ἀβερταρία, ἀντρεῖος-ἀντρειαριά, μορταριά, σελεμαριά κττ.

ἀριᾶ ἢ, ἀρία Καλαβρ. (Μπόβ.) Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. ἀριά πολλαχ. ἀρία Κορσ. Μέγαρ. ἀριός ὃ, Ἄνδρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Σάμ. Σκίαθ. ἀρεός Εὐβ. (Αὐλων. Κονίστρ. Κύμ.) ἀριάς Ἡπ. Σκόπ. ἀριος Ἰκαρ. Νάξ. (Βόθρ. Σαγκρ.) Σκῦρ. ἀριους Θεσσ. Μακεδ. ἀριε Τσακων. ἀριο τό, Ἀθ. ἀριου Μακεδ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὗσ. ἀρία.

Τὸ φυτὸν δρυς ἢ ἀρία (quercus ilex ἢ quercus smilax) τῆς τάξεως τῶν κυπελλοφόρων (cupuliferae). Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀριά Ἄνδρ. Ἀττικ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.): Ἀρία Πελοπν. (Μάν.) Ἀριάς Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Ἀρεός Εὐβ. (Κονίστρ.) Ἀρία τά, Χίος Ἄνω Ἀρία καὶ Κάτω Ἀρία Νάξ. Ἀριάς Πλάι Πελοπν. (Ἀρκαδ.) [**]

ἀρια ἢ, Ἀπουλ. (Καλημ.) Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. κ.ά.

Ἰταλ. aria = μορφή, ἥθος, σχῆμα, ἔσμ.

1) Ἐπηρεμένον ὕφος, τόλμη, Κέρκ.: Σοῦ ἔχει μιὰν ἀρια.

2) Ἀήρ, ἄνεμος (διὰ τὴν σημασιολογικὴν ἐξέλιξιν

πβ. καὶ ἀέρας) Ἀπουλ. (Καλημ.) 3) Μελοποιημένον ἄσματιον Ζάκ. Κέρκ. β) Μουσικὸς ἦχος Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. 4) Ἐπίπληξις Κεφαλλ.: Πότε θ' ἀκούσης τὴν ἀριά μου!

ἀριῖδα ἢ κοιν. ἀριῖδα Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗσ. ἀρις. Πβ. Κορ. Ἀτ. 2,64.

1) Ἐργαλεῖον τεκτονικὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἀνοίγονται τρύπαι, τέρετρον, τρύπανον Ἀθ. Ζάκ. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ. Σαρεκκλ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Γκιουβ. Καστορ. Καταφύγ. Μελέν. Σισάν.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βαμβακ. Βούρβουρ. Λακων. Λάστ. Μεγαλόπ. Τριφυλ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Κύζ. Πάνορμ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Κλών.) Χίος. κ.ά. — Κθεοτόκ. Καραβέλ. 12 — Λεξ. Περίδ. Βυζ.: Φρ. Ἡῦρ' ἡ ἀριῖδα ῥόζου (ἐπὶ παρουσιαζομένου προσκόμματος) Ἡπ. Εὐρῆκε ἡ ἀριῖδα τὸ ῥόζο της (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κεφαλλ. Εἶναι ἀριῖδα (ἐπὶ ραδιοῦργου καὶ μηχανογράφου) Κεφαλλ. Γίνουμι ἀριῖδα (καθίσταμαι ἐνοχλητικὸς πρὸς τινα) Ἀκαρναν. Καταφύγ. Σισάν. Τὸν ἔφαί ἡ ἀριῖδα τοῦ σπιτιοῦ (ὅπως ἡ ἀριῖδα τρυπᾷ τὸ ξύλον, οὕτω καὶ τὸν ἄνθρωπον αἱ οἰκογενειακαὶ φροντίδες) Ζαγόρ. Τὸν πάει ἀριῖδα (ζηλεύει, φθονεῖ) Πελοπν. (Αἰγιάλ.) Ἐχω ἀριῖδα 'ς τὸ μυαλό μου (ἔχω ἔμμονον ἰδέαν) Κθεοτόκ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀριῖδι, τριβελλί, τρυπάνι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἰμβρ. Στερελλ. (Ἀρτοτ.)

2) Εὐθεῖα ράβδος σχήματος τετραπλεύρου ἢ πεπλατυσμένου διὰ τῆς ὁποίας χαράσσεται εὐθεῖα γραμμὴ, κανὼν Ἰων. (Κρήν. Σμύρν.) Σῦρ. Χίος κ.ά. Πβ. Σουῖδ. ἀριῖδες ἢ εὐθεῖα ἀρίς, τὸ τεκτονικὸν ἐργαλεῖον. Συνών. ρίγα, χάρακας. 3) Τὸ ὅστούν τῆς κνήμης καὶ γενικώτερον τὸ ἀπὸ τοῦ γόνατος μέχρι τῶν σφυρῶν μέρος τοῦ ποδός, κνήμη (ἢ χρῆσις τῆς λ. ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης εἶναι μᾶλλον σκωπτικὴ) σύνθηθ.: Ἀνοίγω-μαζεύω τοῖς ἀριῖδες σύνθηθ. || Φρ. Ἀπλώνω-ξαπλώνω-τεντώνω τὴν ἀριῖδα μου (ἐξαπλώνω ἀναπαυτικὰ τὸ σῶμα) σύνθηθ. Ξαπλώνω τὴν ἀριῖδα μου (περὶ οὐδενὸς φροντίζω, ἡσυχάζω) Ἄνδρ. Καλὰ ἤπλωσεν τὴν ἀριῖδαν του (ἐπὶ τοῦ ἀπολαμβάνοντος ἐν ἀνέσει τὸν κτηθέντα πλοῦτον) Χίος Ἐπλωσεν τὴν ἀριῖδαν του (ἐπὶ τοῦ ὀκνηροῦ) Σῦμ. Τιντώ' τ'ν ἀριῖδα (ἐπὶ τοῦ ὀκνηροῦ καὶ ἀέργου) Καταφύγ. Τ'ν ἐτέντωσε τ'ν ἀριῖδα (ἐπὶ τοῦ ἀποθανόντος) Μλελέκ. Ἐπιδόρπ. 238 Ψονίζω ἀριῖδα (κακὸν μέρος κρέατος) Ἀρκαδ. || Παροιμ. Μὴν τηρεῖς τὴν ἀριῖδα μου τὴ στραβή, τήρα τὴ γνώμη μου τὴν ἴση (ὀφείλομεν νὰ δεχθῶμεν τοὺς λόγους τινὸς ἂν εἶναι ἀληθεῖς χωρὶς νὰ προσέξωμεν εἰς τὴν τυχὸν κακὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ) Γορτυν. Συνών. ἀντζα 1, ἀντζι 1, γάμπα, καλάμι. 4) Ὁ Ἀχιλλεῖος τένων ὃ συνδέων τὴν πτέρναν μετὰ τῆς κνήμης Ζάκ. Κῶς Σῦμ. — Λεξ. Βυζ. 5) Ἡ πτέρνα Ἀδραμ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κέρκ. Λήμν. Μακεδ. (Σισάν.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Χίος κ.ά.: Φρ. Δὲ βαστάει ἡ ἀριῖδα τ' (ἐπὶ τοῦ δειλοῦ. Συνών. φρ. δὲ βαστᾶνε τὰ κότσια του) Σισάν.

ἀριδάκι τό, πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ οὗσ. ἀριῖδα.

Μικρὸν τρύπανον. Συνών. ἀριδοπούλλα, τρυπανάκι.

ἀριδαλᾶς ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀρ'δαλᾶς Θεσσ. (Καρδίτς.)

Ἐκ τοῦ οὗσ. *ἀριδάλι < ἀριῖδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ας.

Ὁ ἔχων μακροὺς πόδας. Συνών. ἀριδάς 2.

ἀριδάς ὃ, Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὗσ. ἀριῖδα καὶ τῆς καταλ. -ας.

1) Ὁ κατασκευάζων ἀριῖδας, τρύπανα Πελοπν. (Ἀρ-

καδ.) κ.ά. Καὶ ἐπών. Ἀριδάς Πελοπν. (Τριφυλ.) 2) Ἐπιθετικ., ὁ ἔχων ἰσχνὰς κνήμας ἢ καὶ ἐπιμήκεις Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. Συνών. ἀριδαλάς.

ἀρίδας ἐπίθ. Ἀθῆν. Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρίδα διὰ τῆς μεγεθυντικῆς καταλ. -ας.
Ὁ ἔχων μεγάλους πόδας.

ἀρίδι τό, Κεφαλλ. Κρήτ. (Βιάνν. Μεραμβ. Μονοφάτσ.) Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Μαζαίκ. Μάν. Οἶν. Σουδεν. Τρίκκ. Τριφυλ.) Τσακων. κ.ά. ἀρίδ' Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Καστορ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρίδα.

1) Τέρετρον, τρύπανον (ἐνιαχοῦ, ὡς ἐν Λακων. κ.ά., ἢ λ. ἔχει σημ. ὑποκορ. δηλοῦσα τὸ μικρὸν τρύπανον, τὸ ἀριδάκι, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν ἀρίδα δηλοῦσαν τὸ μέγα) ἔνθ' ἄν.: Φρ. Δουλεύει τ' ἀρίδι (ἐπὶ τῶν ἐκ ζηλοτυπίας ὑποβλεπόντων ἀλλήλους) Σουδεν. Τοῦ γινε - τοῦ κατσε ἀρίδι (ἐπὶ τοῦ ἐπιμένοντος εἰς τὴν ἀπαιτήσιν του καὶ διὰ τοῦτο ἐνοχλητικοῦ γινομένου) Καλάβρυτ. 2) Τὸ ἐπιμήκες νύχι τῆς χειρὸς ἢ τοῦ ποδὸς Κρήτ.

ἀριδιάζω Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. Σουδεν. κ.ά.) — Λεξ. Αἶν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρίδι.

Τρυπῶ διὰ τοῦ τερέτρου ἔνθ' ἄν.: Φρ. Θὰ σὲ ἀριδιάζω σούλενα (θὰ σὲ ἐνοχλῶ διαρκῶς) Σουδεν. Συνών. ἀριδίζω.

ἀριδιασμα τό, Λεξ. Αἶν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀριδιάζω.

Διάτρησις διὰ τρυπάνου.

ἀριδιαστὸς ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀριδιάζω.

1) Ὁ τρυπημένος διὰ τρυπάνου Πελοπν. (Μάν.) 2) Ἐλικοειδὴς ὡς τὸ ἄκρον τοῦ τρυπάνου Πελοπν. (Λακων.)

ἀριδίζω Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. ἀρ'δίζον Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) ἀρ'δάου Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρίδι.

Ἀριδιάζω, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἀριδίζω τὸ ξύλο Κέρκ. || Φρ. Μ' ἀριδίζ' οὐ πόρους (μὲ ἐνοχλεῖ πολὺ) Φιλιπούπ. Μὴν ἀρ'δᾶς τ' καρδιά σ' (μὴ τρώγῃς τὴν καρδιά σου, μὴ στενοχωρῇσαι) Ἡπ.

ἀριδοκέρα ἐπίθ. θηλ. Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρίδα ἢ ἀρίδι καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. κέρας.
Ἡ ἔχουσα κέρατα ἐλικοειδῆ, ἐπὶ αἰγός.

ἀριδολούριδο τό, Πελοπν. (Ἀργ.) ἀριδολουρόριδο Πελοπν. (Ἀργ.) ἀριδιλόρουλο Πελοπν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρίδα ἢ ἀρίδι καὶ λουρίδι. Οἱ λοιποὶ τύπ. εἶναι πλαστοί, διότι ἢ λ. εὐχρηστεῖ εἰς καθαρογλώσσῃματα.

Τὸ λουρὶ τοῦ τρυπάνου ἔνθ' ἄν.: Καθαρογλώσσ. Τῆς ἀρίδας τὸ λουρὶ τ' ἀριδολούριδο ἢ τ' ἀριδολουρόριδο Ἀργ. Τῆς ἀρίδας τὸ λουρὶ τ' ἀριδιλόρουλο Πελοπν.

ἀριδοπούλλα ἢ, Κεφαλλ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρίδα διὰ τῆς καταλ. -πούλλα.

Μικρὸν τρύπανον. Συνών. ἀριδάκι, τρυπανάκι.

ἀριθμημὸς ὁ, Ἄνδρ. Ρόδ. ἀριθμημὸς Κάρπ. ἀριθμημὸς Κάρπ. ἀριθμημὸς Ρόδ. ἀριθμισμὸς Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀριθμισμὸς ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 57.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀριθμῶ, παρ' ὃ καὶ ἀριθμίζω.

Ἀριθμησις, ὑπολογισμὸς ἔνθ' ἄν.: Φρ. Δὲν ἔχω ἀριθμημὸν (δὲν ἐπιδέχομαι ὑπολογισμὸν ἕνεκα τοῦ ἀπείρου πλήθους, εἶμαι ἀνυπολόγιστος) Ἄνδρ. Ρόδ. || Ἄσμ.

Βλέπει πλῆθος ἀρίθμητο π' ἀριθμημὸν δὲν ἔχει Ἄνδρ.

Θωρεῖ λαὸν ἀρίθμητο καὶ ἀριθμημὸν δὲν ἔχει Ρόδ.

Ἡ κυρὰ Ῥήνη τοῦ Κριτοῦ τοῦ Δούκα ἢ θυγατέρα μῆνες τῆς γράφουν τὰ προνκιά, μῆνες τ' ἀπανωπροούκια, καὶ τὰ καλὰ τῆς μάννας τῆς ἀριθνημὸν δὲν εἶχα (εἶχαν) Κάρπ.

Ἐγὼ πολλοὺς ἐγιάτρεψα π' ἀριθνημὸν ἔνθ' ἔχουν Κάρπ.

Θουρῶ λημόρια ἀρίθμισα καὶ ἀριθμισμὸν δὲν ἔχουν Χαλκιδ. — Ποίημ.

Καὶ σέρνονν τὰ φοράδια τους καὶ βόιδια καὶ ἀγελάδες καὶ τὰ σκυλλιά καὶ τὰ ὄνικα καὶ ἀριθμισμὸν δὲν ἔχουν ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀριθμητήρας ὁ, Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀριθμῶ.

Μηχανὴ διὰ τῆς ὁποίας γράφονται ἀριθμοὶ αὐτομάτως.

ἀριθμητής ὁ, Ἀθῆν. ἀρ'θμητής Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀριθμῶ.

Ἐργάτης τοῦ βιβλιοδετείου ἢ καταστιχοποιείου ὅστις δι' εἰδικῆς μηχανῆς τυπώνει τοὺς ἀριθμοὺς τῶν σελίδων εἰς κατάστιχα, τετράδια κτ.

ἀριθμητικὴ ἢ, λόγ. κοιν. ἀρ'θμητικὴ Ἀθῆν. ἀριθμητικὴ Ἀθῆν. Σίφν. ἀριθμητικὴ Σίφν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀριθμητικὴ καταστάν οὐσ. κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. τέχνη.

1) Τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς ἐν τοῖς σχολείοις, ἢ ἀριθμητικὴ ἐπιστήμη κοιν.: Κάνω - μαθαίνω - ξέρω - ἀριθμητικὴ. Μελετῶ ἀριθμητικὴ. 2) Τὸ βιβλίον τῆς ἀριθμητικῆς κοιν. 3) Μηχανὴ τῶν βιβλιοδετείων καὶ καταστιχοποιείων διὰ τῆς ὁποίας ἐκτυποῦνται οἱ ἀριθμοὶ τῶν σελίδων ἐπὶ καταστίχων, τετραδίων κτ. Ἀθῆν.

ἀριθμομηχανή ἢ, σύννηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀριθμὸς καὶ μηχανή.

Μηχάνημα διὰ τοῦ ὁποίου γίνονται ἀριθμητικαὶ πράξεις.

ἀριθμὸς ὁ, κοιν. ἀριθμὸς Μεγίστ. Πελοπν. (Λεντεκ.) ἀριθμὸς Κύθν. Σίφν. κ.ά. ἀριθμὸς Παξ. ἀριθμὸς Πόντ. (Τραπ. Κολων.) ἀριθμὸς Θήρ. Ἰκαρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀριθμὸς. Ὁ τύπ. ἀριθμὸς καὶ μεσν. παρ' Ἡσυχ.

1) Τὸ ἀριθμητικὸν ψηφίον, ὁ ἀριθμὸς ἐν γένει κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Κολων.): Γράφω ἕναν ἀριθμὸν. β) Ὁ ἀριθμὸς ὁ διδόμενος πρὸς διάκρισιν τῆς σειρᾶς προσώπων καὶ πραγμάτων, ὅλον τῶν μαθητῶν ἐν τοῖς σχολείοις καὶ τῶν οἰκιῶν ἐν ταῖς πόλεσι κτ. κοιν.: Ὁ δεῖνα ἔχει ἀριθμὸν δέκα. Πές μου τί ὁδὸ καὶ τί ἀριθμὸν κάθεσαι — Κάθομαι ὁδὸς καὶ ἀριθμὸς δεῖνα Ἀθῆν. κ.ά. γ) Ὁ ἀριθμὸς ὡς μέτρον διακρίσεως διαφόρου μεγέθους ὠρισμένων πραγμάτων πολλαχ.: Τί ἀριθμὸν γάντια - κολλάρο - παπούτσια φορεῖς; — Φορῶ ἀριθμὸν δεῖνα Ἀθῆν. Συνών. νόυμερο. 2) Ἐν τοῖς βιβλιοδετείοις τὸ τυπογραφικὸν στοιχείον τὸ φέρον ἀριθμὸν Ἀθῆν.

ἀριθμος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀριθμος Θήρ. Σίφν. Σύμ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀριθμὸς διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου εἰς τὴν προπαραλήγουσαν τοῦ ἀρκτικοῦ α ὑποληφθέντος ὡς στερητ. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,138.

1) Ἀγνωστος ἔνθ' ἄν.: Φρ. Ἀριθμο μέρος (τὸ μέρος ὅθεν δὲν διέρχονται πολλοὶ διαβάται) Σίφν. 2) Ἀσύλ-

